

arvoitus: kuinka vanha oli mies, joka kuoli New Yorkissa, mutta oli syntynyt Chicagossa? Näennäisesti tässä arvoituksessa tulee kyseenalaiseksi yksi tunti, sillä jos kyseessä oleva mies kuoli New Yorkissa, sanokaamme, kello kaksitoista, niin Chicagossa kello oli silloin vasta yksitoista. Näin siis mies todellisuudessa oli kuollessaan tuntia nuorempi, mikä sille annettiin New Yorkissa iäksi.

Tässä oli kysymys vain yhdestä tunnista. Mutta jos meistä joku lähtee kiertämään maapallon ympäri. Yltäälle päin mennessään hän menettää yhden päivän ja toisaalle päin kulkiessaan saa yhden päivän lisää, s. o. saa vuoteensa 366 päivää. Jatkaessamme tätä esimerkkiä me pääsemme seläiseen tulokseen, että jos hän matkustaa ikänsä, s. o. tekee 365 matkaa maapallon ympäri aina yltäälle päin, niin hänen ikänsä täytyy olla vuoden "syryssä" todellisesta iästä — hän kuolee joko vuotta nuorempana tai vuotta vanhempana, riippuen siitä, minnepäin hän on maapalloa kiertänyt.

Me voimme autoillamme matkustaessa elää "hitaammin" tai "nopeammin." Jos me matkustamme autolla länttä kohden ja ajamme jonain päivänä yli sen rajan, missä aika muuttuu, niin me sinä päivänä elämme "hitaasti," sillä me ahdamme 25 tuntia vuorokauteen. Mutta päinvastaiseen suuntaan matkalla ollessamme me elämme "nopeasti," sillä sinä päivänä, jona me sivuutamme sen rajan, missä aika muuttuu, meidän päivästämme "häviää" yksi tunti.

Näitä tällaisia esimerkkejä löytyisi runsaasti. Mutta tila ei salli meidän jatkaa tätä jutustelua, niin mielenkiintoiselta kuin se mahdollisesti joillekin meistä voisi tuntuakin. Kuitenkin nämä edellä olevat esimerkit riittävät osoittamaan, että monet meidän "absoluuttisista" käsityksistämme perustuvat vain lähimmästä ympäristöstämme saattuihin kokemuksiin ja näin ollen eivät pidä paikkaansa laajemmissa kysymyksissä.

Ruumiinkulttuuri Ei Yksin Riitä

NIIN kaunis kuin onkin säännöllisen voimistelun ja urheilun avulla sopusuh-
taisesti kehitetty ihminen, niin suora hänen ryhtinsä, reipas käytöksensä, niin elämäntäyteinen kuin hän lieneekin, painaa hän silti ihmisarvojen punnitus-
va'assa sangen vähän, jos hän on kokonaan unohtanut henkisen minänsä kehittämisen.

Mistä merkityksestä esim. on sellainen työläinen joka ei ensinnäkään käsitä mihin luokkaan hän kuuluu, joka ei omaa ihanteita, jolla ei ole kaipuita saavuttaa jotakin parempaa tässä elämässä kuin mitä työläisillä yleensä on; joka ymmärtää tuskin mitän tuotannollisesta ja yhteiskunnallisesta kehityksestä ja historiasta, jolla ei ole kauneustajuntaa, voidakseen ihailia luonnonkaunista paikkaa sen kevätpuvussa, nauttia ihanasta musiikista, arvokkaista näytelmistä, taideveistoksista, maalauksista ja yleensä kaikesta mikä elämässä on jotakin suurta ja arvokasta, vaan tyytyy kaikkeen mitä hänellä on, olkoompaa elämänsä miten puutteellista tahansa? Tällainen työläinen on juuri sitä ainesta jota kapitalistiluokka haluaa. Olkoompaa tällainen työläinen vaikkapa voimisteluun ja urheiluunkin innostunut, on hän siltikin luokkansa keskuudessa niitä kaikkein vähemmän haluttuja aineksia.

HYVÄT urheilijatoverit. Meillä jokaisella on oma tuttava- ja ystäväpiirimme. Tehkäämme vertailuja siellä täällä meille tunnetuksi tulleiden henkilöiden välillä.

Hän oli kaunis kasvultaan, fyysillisesti hyvin kehittynyt, yleensä vaikuttaen ulkopuolisesti hyvin edukseen. Ihailimme häntä salaisesti; pyrimme pääsemään hänen tuttavuuteensa, joka tapahtui toivomustemme mukaisesti. Mutta mitä mer-

killistä! Oltuamme hänen kanssaan läheisessä kosketuksessa yhden päivän, me jo illalla tunsimme mielenkiintomme hänsen vähenevän ja toisena päivänä ei meillä enää ollut mitään uutta. Hänen ilmeensä olivat säännöllisen kauniit, mutta häneltä puuttui sielu. Emme voineet hänen kanssaan keskustella ympäristömme tapahtumista ja nähtävästi, hän oli liian tylsä niitä tajuamaan. Ja niimpä me vähitellen huomaammekin kartta-

vamme hänen seuraansa, sensijaan että sitä etsisimme.

Entä tuo toinen, jolle luonto ei ollut lahjoittanut niin kaunista ulkomuotoa, ei niin sopusuhtais- ta ruumiinrakennetta ja joka liikunnoissaanakaan ei ollut mikään esimerkiksi kelpaava. Hänellä ei yleensä ollut mitään erittäin puoleensa vetäviä ulkonaisia ominaisuuksia, jotka meitä häneen olisivat lähentäneet, mutta sattumalta kuitenkin jouduimme läheisempään kosketukseen. Ja mikä oli seurauksena? Päivän kestäneen yhdessäolon jälkeen jo huomasimme häntä kaipaavamme, etseimme hänen seuraansa toisena päivänä ja kolmantena vielä enemmän. Hetken eron jälkeen taas päästyämme hänen seuraansa meistä tuntui kuin kovasti janoisina olisimme päässeet lähteelle, josta aina pulppuaa kirkas vesi. Kiinnyimme häneen näin siksi että hän oli henkisesti rikas. Kes- kustelussa hänen kanssaan saattoi kulahtaa puoli päivää kummankaan sitä huomaamatta ja oli siitä meille molemmille suurta nautintoa.

Mutta meidän elämme yhteiskunnassa jossa ihmiset jakautuvat luokkiin yhteiskuntataloudellisen asemansa perusteella. Niimpä myöskin on jakautunut urheilu ja voimistelu porvariston ja työväestön kesken, ilmeten suhteet tässäkin terävimpänä siellä missä luokkavastakohtat räikeimmin esiintyvät. Tämä onkin varsin luonnollinen seikka, sillä me työläisurheilijoina emme voi tuntea toveriksemme jotakin lahtarisetää, joka on meidän veljemme rintaan zysännyt pistimen siksi että hän yhdessä toisten työläisten kanssa oli vaatiutut itselleen ja luokalleen suurempaa osuutta työmme tuloksista.

Tämä kohta onkin tärkein, sillä ilman luokkatunnetta ja luokkavastakohtien ainakin osapuulleen käsittämistä työläisurheilija ei vielä ole se mikä hänen tulisi olla, saavuttakoompa hän siten urheilukentällä kuinka korkean pistemäärän

tahansa. Työläisurheilijan ja -voimistelijan pitäisi olla myöskin luokkataistelijan; hänen tulisi käsittää ei vielä siten täyttävän velvollisuuttaan työväenluokan jäsenenä, että hän kuuluu jäsenenä johonkin työläisten voimistelu- ja urheiluseuraan, käyden harjoituksissa ja kilpailuissa; että voimistelu ja urheilu ei sinänsä ole luokkataistelua. Ainoastaan sitäkin hyödyllistä harrastusta voidaan käyttää luokallemme eduksi — tai toisinsanoen sen yhteydessä voidaan harrastaa varsinaisia luokkapyrkimyksiä.

Ruumiinkulttuuri, ei siis yksin riitä, sikäli kuin henkisistä harrastuksista siitä erillisenä voidaan puhua ja kirjoittaa. Nämähän liittyvät läheisesti toisiinsa. Järkiperäinen voimistelu ja urheilu kehittää myöskin henkisiä kykyjä. Vain terveessä ruumiisahan voi asua terve sielu. Tätä ei pidä käsittää kirjaimelleen ja jokaiseen yksilöön sovit- taen vertailla sen paikkansapitävyyttä. Noin yleensä katsoen se kyllä on oikea määritelmä.

Työväenluokka tarvitsee fyysillistä sekä henkistä kuntoisuutta. Heikot urpuvat elämän raskaissa koettelemuksissa. Yhtä vähän kuin kaipaamme sellaisten "ruumiinjättäiläisten" seuraa, jotka henkisesti ovat nollan arvoisia, me yhtä vähän kaipaamme "hengenjättäiläisiä," jotka pilkallisen ylenkatseellisesti suhtautuvat kaikkeen fyysillisen kulttuurin alaan kuuluyyaa kasvatukseen, jotka vain palvovat hengen aatelia, "suurta sieluaan," olkoon ruumiillinen olemuksensa kuinka kipeästi tahansa voimisteluun ja urheiluun tarpeessa.

Siis samalla kuin urheilukentällä ja voimistelusalissa toverillisessa kilpailussa pyrimme saavuttamaan mahdollisimman suuren pistemäärän ja toveriemme kunnioituksen rehellisellä esiintymisellämme, pyrkikäämme myös hengenvainioilla ahkeriksi työläisiksi. Mutta olkaamme ennenkaikkea uuden yhteiskunnan suunnittelijoita ja rakentajia.

—Marty.

